Р Е Ш Е Н И Е
№ 45048

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 80 състав,** в публично заседание на 12.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **12700** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Н. С. Т., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], подадена чрез пълномощника му адв. Д. З. от Софийска адвокатска колегия, с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-004632 от 03.09.2026 г., издадена от М. Т. Т. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

С оспорената заповед на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП (погрешно изписана в акта като чл. 171, т. 1, б. „З“, „гг“), е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС №[ЕИК]) до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 (шест) месеца.

В жалбата са изложени подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради постановяването му при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че не е осъществил виновно нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, доколкото управляваният от него автомобил не е негова лична собственост, имал е поставени

регистрационни табели и водачът не е знаел, нито е могъл да предполага, че регистрацията му е била служебно прекратена по електронен път. Посочва се, че собственикът на автомобила – „ФренчТакос Фактори“ ЕООД, не е бил уведомяван от Гаранционния фонд или от органите на МВР за извършеното служебно прекратяване, което съгласно задължителната тълкувателна практика, обективирана в Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. на ОСНК на ВКС и I и II колегия на ВАС, изключва съставомерността на деянието от субективна страна. Изтъква се също така, че за същия фактически случай органът вече е бил издал предходна заповед за ПАМ № GPAM-2619064 от 01.09.2026 г., чието изпълнение е било изрично спряно от Административен съд – София-град по адм. дело № 11926/2026 г., поради което издаването на втора идентична заповед представлява недопустимо повторно упражняване на властническо правомощие и заобикаляне на съдебната защита. Претендира се отмяна на оспорената ЗППАМ и присъждане на направените по делото съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500.00 EUR съгласно представен списък и договор за правна защита и съдействие.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата на изложените в нея основания и моли за уважаването ѝ.

Ответникът по оспорването – М. Т. Т., полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт В. П., оспорва жалбата в представени писмени бележки. Поддържа, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в установената форма и при наличие на законовите материалноправни предпоставки, доколкото фактът на управление на МПС с прекратена регистрация е безспорно установен със съставения АУАН, ползващ се с доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Сочи, че мотивите на заповедта надлежно препращат към съставения АУАН съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави изрично възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 80-ти състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 01.09.2026 г. около 11:36 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят Н. С. Т. е управлявал лек автомобил марка „Порше“, модел „K. ГТС“, с регистрационен номер СВ 2895 ОН (в част от документите погрешно изписан като С. или С.), собственост на търговското дружество „ФренчТакос Фактори“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. При извършена полицейска проверка на място е установено чрез служебна справка в автоматизираните информационни масиви, че превозното средство е със служебно прекратена регистрация, считано от същата дата – 01.09.2026 г., на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд поради липса на действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

На място служител при 09 РУ – СДВР е съставил срещу Н. С. Т. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5314610 от 01.09.2026 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. Със съставянето на акта са иззети СУМПС №[ЕИК], свидетелството за

регистрация на МПС част II (СРМПС №[ЕИК]) и 2 броя регистрационни табели с номер СВ 2895 ОН. Актът е предявен на водача и е подписан от него без възражения.

По делото е представено копие от застрахователна полица за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите № BG/22/126003060093, издадена от ЗК „Лев Инс“ АД за процесния лек автомобил „Порше К. ГТС“, рег. [рег.номер на МПС] , рама № W., със застраховащ „Уолнътс Инт“ ООД, със срок на покритие 12 месеца, с начален час на действие 12:36 часа на 01.09.2026 г.

Въз основа на съставения АУАН, на 03.09.2026 г. от М. Т. Т. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е издадена оспорената ЗППАМ № 26-4332-004632. В мотивите на заповедта е възпроизведено фактическото описание от АУАН, като е посочено, че водачът управлява МПС със служебно прекратена регистрация от 01.09.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд, за което нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. На основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП административният орган е наложил принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС на водача до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

Заповедта е връчена лично на жалбоподателя срещу подпис на 23.09.2026 г., видно от инкорпорираната в нея разписка. Жалбата срещу нея е депозирана чрез органа на 07.10.2026 г. (входящ № 433200-117776/07.10.2026 г. по описа на ОПП – СДВР).

От приетата по делото административна преписка се установява, че в нея не се съдържат каквито и да било писмени доказателства Информационният център към Гаранционния фонд да е изпратил на собственика на превозното средство („ФренчТакос Фактори“ ЕООД) уведомление по чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) и след получаването му да е изтекъл 14-дневният срок за представяне на доказателства за сключена застраховка преди изпращането на уведомлението до МВР по чл. 574, ал. 11 от КЗ. Липсват също така доказателства органите на МВР да са уведомили собственика за извършеното служебно прекратяване на регистрацията по реда на чл. 18б, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. на МВР.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от активнолегитимирано лице – адресат на утежняващ индивидуален административен акт, чиято правна сфера е пряко и непосредствено засегната от разпоредената мярка, в рамките на законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (връчване на 23.09.2026 г., подаване на 07.10.2026 г.), пред компетентния съд и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП. Налице са всички положителни процесуални предпоставки и не са налице отрицателни процесуални пречки по чл. 159 от АПК, поради което жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК – дали е издаден от компетентен орган, в съответната форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с

материалноправните разпоредби и с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от закона се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая заповедта е издадена от М. Т. Т. на длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, като в акта е посочено оправомощаване със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР. С оглед на това заповедта формално изхожда от надлежно оправомощено длъжностно лице в рамките на териториалната и материалната му компетентност.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Фактическите основания за издаването ѝ са изложени както в самия текст на акта, така и чрез изричното препращане към съставения АУАН серия GA № 5314610 от 01.09.2026 г., което съобразно задължителните разяснения, дадени в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, представлява допустим начин за мотивиране на административния акт чрез позоваване на предхождащ документ от административната преписка. Констатираните различия при изписването на регистрационния номер на автомобила в отделните документи представляват технически грешки, които не препятстват индивидуализацията на превозното средство и правото на защита на адресата.

Разгледана по същество обаче, оспорената заповед е изцяло незаконосъобразна поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила (чл. 146, т. 3 от АПК), пряко противоречие с материалноправните разпоредби (чл. 146, т. 4 от АПК) и несъответствие с целта на закона (чл. 146, т. 5 от АПК).

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП предвижда прилагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В конкретния случай материалноправната предпоставка за налагане на процесната ПАМ е извършено от водача административно нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо във връзка с чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, поради обстоятелството, че регистрацията му е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

Съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ). От своя страна, нормата на чл. 574, ал. 10 от КЗ императивно регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок от 14 дни, считано от датата на изпращане на уведомлението, да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор. Едва когато в този 14-дневен срок не бъдат предоставени доказателства, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията

орган на МВР да прекрати служебно регистрацията на превозното средство съгласно чл. 574, ал. 11 от КЗ.

Установеното задължение за предварително уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ представлява съществено нормативно изискване за законосъобразността на настъпването на правните последици, с които законът свързва липсата на действаща застраховка, включително налагането на административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това изискване се обезпечават основните принципи за законност и съразмерност по чл. 4 и чл. 6 от АПК. По делото административният орган, в чиято доказателствена тежест по чл. 170, ал. 1 от АПК е било да установи съществуването на всички фактически основания и изпълнението на законовите условия за издаване на акта, не е представил никакви доказателства собственикът на автомобила („ФренчТакос Фактори“ ЕООД) да е бил редовно уведомен по реда на чл. 574, ал. 10 от КЗ и 14-дневният срок да е изтекъл преди сезирането на МВР от Гаранционния фонд. Поради това не е доказано изпълнението на фактическия състав за служебно прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

На следващо място, съгласно чл. 18б, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. на МВР за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства, при служебно прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП органът по регистрация дължи уведомяване на собственика, посочен в регистъра. В административната преписка няма каквито и да било данни това задължение да е изпълнено от органите на МВР, нито ответникът твърди извършването на такова уведомяване.

При това положение изцяло приложими се явяват задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. на ОСНК на ВКС и I и II колегия на ВАС, които запазват пълната си сила и значение и при съдебния контрол върху заповедите за ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП. Съгласно посочения тълкувателен акт, когато няма доказателства прекратяването на регистрацията да е било съобщено на собственика или да е доказано по друг начин узнаването за служебната дерегистрация, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП е несъставомерно от субективна страна. Незнанието на този обективен факт от действителността не се дължи на непредпазливост, а произтича пряко от неизпълненото административно задължение за уведомяване, поради което изключва както умисъла, така и небрежността.

В настоящия случай жалбоподателят Н. С. Т. не е собственик на автомобила, а единствено негов водач. Превозното средство е било с поставени надлежни регистрационни табели, издадени за него, и в редовно експлоатационно състояние. Тъй като регистърът за служебно прекратени регистрации на МПС не е публично достъпен за трети лица, жалбоподателят е бил в обективна невъзможност да установи служебния статус на автомобила към момента на проверката. Недоказването на знание от страна на водача или на уведомяване на собственика води до категоричен извод за липса на виновно извършено административно нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, което от своя страна обуславя пълна липса на материалноправната предпоставка за налагане на процесната ПАМ.

Като не е събрал и изяснил тези релевантни факти към момента на издаване на оспорената заповед, административният орган е допуснал съществено нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК,

което е довело до фактическа и правна необоснованост на оспорения акт и до постановяването му в пряко нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 22 от ЗАНН и чл. 171, предл. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки имат превантивен и преустановителен характер – да осигурят безопасността на движението по пътищата и да преустановят административните нарушения. Те не представляват административно наказание. В случая налагането на шестмесечно отнемане на свидетелството за управление на водач, който не е собственик на превозното средство и за когото не е установено да е знаел за прекратената регистрация, представлява несъразмерно и неоправдано засягане на правата му, в пряко нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК. Превантивната цел не може да бъде постигната чрез санкциониране на лице за обстоятелства, стоящи изцяло извън неговия контрол. Допълнително следва да се отчете, че още на същата дата (01.09.2026 г.) за автомобила е сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“, което съгласно чл. 143, ал. 10, изр. 2 от ЗДвП е основание за служебно възстановяване на регистрацията, поради което поддържането на мярката е лишено и от фактическа необходимост.

Настоящият състав констатира, че за същия фактически случай срещу жалбоподателя първоначално е била издадена ЗППАМ № GPAM-2619064 от 01.09.2026 г., чието изпълнение е било спряно по съдебен ред по адм. дело № 11926/2026 г. по описа на АССГ. Издаването на последваща заповед със същото съдържание, правни последици и фактически основания, без да е настъпила каквато и да било промяна във фактическата обстановка, представлява недопустимо повторно произнасяне по същия въпрос при висящо съдебно производство, нарушаващо забраната по чл. 27, ал. 2, т. 2 от АПК и принципа на правна сигурност по чл. 4 от АПК, целящо превратно заобикаляне на постановената от съда защита срещу предварителното изпълнение на първоначалния акт.

По изложените съображения оспорената заповед се явява незаконосъобразна на всички наведени основания и следва да бъде отменена изцяло.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на направените по делото разноски, които следва да бъдат възстановени от бюджета на органа, в чиято структура е издателят на акта – Столична дирекция на вътрешните работи.

От страна на жалбоподателя е представен списък на разноските и Договор за правна защита и съдействие от 27.10.2026 г., удостоверяващ договорено и заплатено в брой възнаграждение за един адвокат в размер на 500.00 EUR (петстотин евро), като договорът изрично служи като разписка за извършеното плащане. Направеното от ответника възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК се явява неоснователно. При съобразяване на фактическата и правна сложност на спора, обема на осъществената защита и съдебната практика на АССГ по сходни дела, заплатеният адвокатски хонорар от 500.00 EUR не надвишава разумния и справедлив размер за този вид производства, поради което следва да бъде присъден в пълен размер.

Допуснатата в списъка на разноските непрецизна формулировка („да бъдат присъдени в полза на ответника“) представлява явна техническа грешка, която не променя изрично заявената и доказана претенция на оспорващия за възстановяване на сторените от него разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 80-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. С. Т., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-004632 от 03.09.2026 г., издадена от М. Т. Т. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“ и е отнето СУМПС №[ЕИК].

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати от бюджета си на Н. С. Т., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], сумата в размер на **500.00 EUR (петстотин евро)**, представляваща направени по делото съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.